

Kossuth Lajos

KÉTSZÁZEZER HONVÉDET!

Képviselőház beszéd a haderő megajánlása ügyében

(*Kossuth Lajos pénzügyminiszter Hossú éljenzések közt a szószékre lép*) Uraim! (Felkiáltások: Üljön le!) Engedelmet kérek, majd ha ki fogok fáradni. Midőn a szószékre lépek, hogy önöket felhívjam, “mentsék meg a hazát!”: e percznek irtózatossága szorítva hat le keblemre.

Ugy érzem magamat, mintha Isten kezembe adta volna a tárogatót, mely fölkiáltta a halottakat, hogy ha vétkesek, vagy gyöngék, örök halálba süllyedjenek; ha pedig van bennök életerő, örök életre ébredjenek. Uraim! így áll e perczben a nemzet önök kezében; és Isten kezökbe adta a mai határozattal a nemzet életét, de kezökbe adta a nemzet halálát is. Önök határozni fognak. De éppen, mert e percz ily egyszerű, feltettem magamban, uraim! nem folyamodni az ékesszólás fegyveréhez.

Lehetetlen nem hinnem, lehetetlen nem meggyőződve lennem, hogy bárminben különbözzenek is a vélemények e házban, a haza szent szeretete, a haza becsületének, a haza önállásának, a haza szabadságának olyan érzete, hogy azért utolsó csepp vérét is kész a ház feladni: ez mindnyájunkkal közös. (Éljen!) És a hol ezen érzés közös, ott nem kell buzdítani, ott a hideg észnek kell az eszközök között választani csak.

Uraim! a haza veszélyben van. E szót elég volna tán száraz ridegen kimondanom; mert hiszen a homály a szabadság napjának felvirultával lehullott a nemzetről, és önök látják, miként áll a hon. Önök tudják, hogy az országban dispositiojokra levő sorkatonaságon kívül közel 12.000 önkéntes honvédsereg állítatott. Önök tudják, hogy a törvényhatóságok föl voltak szólítva a nemzetőrségi seregek mobilisatiójára, miszerint legyen erő, mely képes legyen megvédeni a hont és megtorolni a bűnt odalent a széleken. És e felhívás a nemzetben viszhangra talált.

Ha a nemzet nem érezte volna, hogy veszély van, nem talált volna nála viszhangra. Ez maga elég mutatója annak, hogy a veszélynek érzete közös. De én azért mégis úgy gondolom, hogy köteles vagyok önöknek, uraim, nagyobb szerű vonásokban csak – és ezúttal nem minden apró részleteiben – a haza állapotának némi rajzát előterjeszteni.

A mint a múlt országgyűlés széteszlott, és az első felelős magyar miniszterium hivatalába lépett, üres pénztárral, fegyver nélkül, honvéderő nélkül: lehetetlen volt mély fájdalommal nem éreznie a nemzet állapotának irtózatossága elhanyagoltságát. Én egyike voltam azon számosoknak, kik éveken keresztül figyelmeztették a

Lajos Kossuth

VOGLIO DUECENTOMILA SOLDATI!

Discorso alla Camera dei deputati sulla proposta di un esercito

Signori! Salendo su questo pulpito per chiamarvi a “salvare la patria!”, mi si è stretto il petto per l’effetto della tremenda grandiosità di questo momento.

Mi sembra di impersonare colui che da Dio ha ricevuto fra le mani il clarinetto ungherese per destare i morti: se sono peccatori oppure deboli, che là li inghiotta morte eterna; invece, se posseggono ancora la loro vitalità, allora che siano resuscitati alla vita eterna. Signori! Al momento, così si presenta la nazione nelle vostre mani. Con la decisione di oggi, Dio vi ha messo nelle mani non soltanto la vita della patria, ma anche la sua morte. Ne deciderete voi. Ma proprio perché si tratta di un momento così straordinario, ho promesso a me stesso di non servirmi dell’arma dell’eloquenza.

Mi è impossibile credere, e convincermi, che malgrado le differenze di opinione in questa Camera riguardo qualunque cosa, ci manchi un amor sacro per la patria tale, un sentimento di dignità per la patria, per l’indipendenza della patria, per la libertà della patria tale che questa Camera arrivi a rifiutarsi di sacrificare anche l’ultima goccia del suo sangue: e fin qui siamo tutti d’accordo. E laddove questo sentimento è comune pensiero, non c’è bisogno di esortazioni, è a mente fredda che si devono scegliere i mezzi.

Signori! la patria è in pericolo. Forse basterebbe pronunciarsi questa parola in modo distaccato e secco, perché è noto che il buio è svanito dalla nazione il giorno in cui è rifiorita la libertà, e l’attuale condizione della patria vi è più che chiara. Voi sapete che, oltre ai soldati di leva a disposizione nel nostro paese, è messo in piedi un esercito di circa 12.000 volontari. Voi sapete che i municipi sono stati chiamati a mobilitare l’esercito della guardia nazionale, perché vi sia una forza capace di difendere la nazione e di rivendicare i torti commessi laggiù, ai confini. E questo appello ha trovato eco nella nazione.

Se la nazione non si fosse resa conto del pericolo, non avrebbe risposto.

Ciò dimostra di per sé che il senso del pericolo è comune. Ciò nonostante, Signori, io sento il dovere di anticiparvi, a grandi linee soltanto – questa volta non nei minimi dettagli – un approssimativo resoconto della condizione della patria.

Non appena sciolta la precedente seduta parlamentare, il primo ministero incaricato incominciò ad esercitare le sue funzioni con una tesoreria vuota, senza armi, senza un esercito, ed era impossibile non provare un dolore profondo di

hatalmat és figyelmeztették a nemzetet: legyen igazságos a nép iránt: mert majd késő lesz. Most ez egyszer talán még a hazafiúságnak közös érzete és a közös lelkesedés elháríthatja fejünkről a késő szót s annak egész súlyát.

De annyi bizonyos, hogy elkésett a nemzet és a hatalom az igazságosságban, s mivel ezen percz elkésett, azon percz, melyben először volt igazságos a nép iránt, bomlásnak indította a népvizonyokat. Ezen viszonyok közt vettük át a kormányt, megtámadtatva áruulás, pártütés, reactionális mozgalmak és mindazon szenvedélyek által, melyeket átkos örökségül hagyott reánk Metternich politikája. Alig voltunk a kormányban, sőt még csak össze sem jöhettünk mindnyájan, már a leghitelesebb tudósításokat vettük arról, hogy a pánszláv mozgalmak a felvidéket nyílt lázadásba borítani szándékoznak nemcsak, hanem a napot is kitűzték már, mikor törjön az ki Selmecezen. Nagyobbszerű vonásokban akarok csak szólani, azért itt megállapodom és egyedül annyit mondok, hogy a felföld nyugodtan van. De ezen nyugalom nem a biztosságnak nyugalma, és meglehet, sőt valószínű, hogy ez tűz, mely a hamu alatt lappang.

Tehát, mert a veszély nagy, vagy is inkább nagy lehet, ha elhárítására nem készülünk, mert minden szövetségi érintkezések mellett is élni nem fog azon nemzet, mint azon ember sem, kit nem saját életereje tart fel, hanem csak másoknak gyámolítása: (Tetszés.)

Tehát, mert a veszély nagy, vagy is inkább nagy lehet, ha elhárítására nem készülünk, mert minden szövetségi érintkezések mellett is élni nem fog azon nemzet, mint azon ember sem, kit nem saját életereje tart fel, hanem csak másoknak gyámolítása: (Tetszés.)

En, uraim! ezennel egy nagyszerű határozatra hívom fel önöket (Általános feszültség, harsány "halljuk!" felkiáltással), felhívom önöket ezen határozatra: mondják ki önök azt, hogy azon rendkívüli körülményeket, melyeknél fogva e hongyülés rendkívülieg is összehivatott, méltó tekintetbe vevén, a nemzet el van határozva koronájának, szabadságának, önállásának védelmére a legnagyobb áldozatokat is meghozni és hogy e tekintetben oly alkut, a mely a nemzetnek önállását s szabadságát legkevésbé is sérthetné, egyáltalában el nem fogad (Erélyes közfelkiáltások: "úgy van!"), hanem minden méltányos kívánatokat akárki irányában is örökké teljesíteni kész, miszerint békét eszközölhessen, ha lehet, vagy visszaverhesse a harczt, ha kell!! Felhatalmazza a kormányt arra, hogy a szükséghez képest 200.000 fegyverest állíthasson, vagyis a jelen disponibilis haderőt 200.000-re emelhesse s ezen első perczben 40.000 embert mindjárt kiállíthasson, és a többbit a szerint s úgy, mint a szükség fogja kívánni. (Köztetszés.) 200.000 embernek kiállítása, fegyverrel ellátása s évi tartása 42 millióba kerül, 40000 embernek kiállítása pedig 8-10 millióba kerül.

Uraim! én abban a vélekedésben vagyok, hogy azon határozattól, melyet a ház most indítványomra hozand, e nemzetnek jövőndője függ nemcsak, hanem

fronte alla terribile trascuratezza della condizione della nazione. Io sono stato uno di quelli, numerosi, che per anni ha richiamato l'attenzione del potere e della nazione sulla necessità di essere giusti verso il popolo, perché un giorno sarà troppo tardi. Forse, ancora questa volta, il condiviso sentimento di patriottismo e l'entusiasmo che ci accomuna riusciranno a togliere dalla nostra mente la parola "tardi" e il suo grande peso.

Ad ogni modo è certo che sia la nazione, sia il potere hanno tardato ad applicare la giustizia e che, proprio per il ritardo di questo momento, cioè del momento in cui si sarebbe stati per la prima volta giusti verso il popolo, era iniziato il disfacimento delle relazioni sociali. Nelle condizioni in cui abbiamo assunto il governo eravamo esposti agli attacchi dei tradimenti, alle insurrezioni, ai movimenti reazionari e a tutte quelle tendenze che la politica di Metternich ci aveva lasciato come eredità maledetta. Avevamo appena cominciato a governare, anzi: non avevamo fatto nemmeno in tempo a organizzare una riunione dove fossero tutti presenti, quando ho appreso notizie molto attendibili non soltanto sulle intenzioni del movimento panslavo di incitare una ribellione aperta nell'Ungheria Settentrionale, ma anche sulla data in cui essa la rivolta doveva scoppiare a Selmec. Volendo tuttavia parlarvi a grandi linee soltanto, a questo punto mi fermo e vi dico solamente che nel Settentrione regna la calma. Ma questa calma non è la calma della sicurezza e può darsi, anzi, molto probabilmente si tratta di fuoco che cova sotto la cenere.

Dunque: il pericolo è grande o, meglio, può essere grave non prepararsi ad allontanarlo, anche perché, malgrado tutti i contatti con l'alleanza, non sarà in grado di sopravvivere la nazione, e meno ancora la persona, che si aspetterà di essere soccorsa dagli altri e non dalla propria forza vitale.

Signori! Con questo, vorrei ufficialmente invitarvi a prendere una decisione senza precedenti e mi appello a voi affinché prendiate la seguente risoluzione: sia da Voi deliberato che, in adeguata considerazione della situazione eccezionale per via della quale questa stessa seduta straordinaria è stata convocata, la nazione ha stabilito di difendere la propria corona, la propria libertà e la propria indipendenza anche a costo dei più grandi sacrifici e pertanto non solamente rifiuta qualsiasi patto che possa causare anche solo minima offesa alla libertà e all'indipendenza della nazione, ma dichiara altresì di essere sempre pronta ad esaudire qualsiasi richiesta equa nei confronti di chiunque, al fine di conseguire la pace, se è possibile, oppure di respingere i combattimenti, se occorre! Essa, inoltre, autorizza il governo ad organizzare un esercito di 200.000 uomini a seconda delle esigenze, vale ad aumentare le truppe attualmente disponibili fino a 200.000 soldati, di cui 40.000 subito, con disponibilità immediata, il resto, invece, secondo necessità. Il costo di reclutamento, armamento e mantenimento annuale di 200.000 uomini ammonta a 42 milioni, mentre il reclutamento di ulteriori 40.000 costa da 8 a 10 milioni.

nagy részben függ azon módtól is, miszerint a ház a határozatot hozni fogja. (Ugy van! Igaz!) És ez az egyik ok, uraim! miért nem akartam én e kérdést a válaszfelirat vitatkozásaiba idomítva látni. Azt hiszem, midőn egy nemzet minden oldalról fenyegettetik, de sejti, érzi a bizalmat, hogy meg tudja, meg akarja, meg fogja magát menteni: akkor a haza megmentésének kérdését soha semmi kérdéstől nem kell felfüggeszteni. (Zajos tetszés és éljenzés.)

Ha ma mi vagyunk e nemzet miniszterei, holnap mások lehetnek, ez mind-egy, a nemzet ezzel a miniszteriummal, vagy másokkal kell, hogy megmentse a hazát; de hogy akár ez a miniszterium, akár a másik megmenthesse: a nemzetnek erőt kell teremtenie. Azért minden balmagyarázatok kikerülése végett egyenesen ünnepélyesen kérem, hogy midőn azt mondom: adja meg a képviselőház a 200.000 főnyi katonát, s az erre szükséges pénzerőnek előteremtését -

Kossuth itt pillanatnyira megszakítja beszédjét, s ekkor Nyári Pál a szónoklat varázsereje, a helyzet rendkívülisége által megkapatva, hirtelen felugrott helyéről s jobbját magasán esküre emelve, hangosan kiáltá: “Megadjuk!”

A visszafojtott keserv, aggodalom, lelkesedés, – mely Kossuth beszédje eddigi folyamán legfeljebb egy-egy helyeslésben nyilvánult – viharként tört ki most egyszerre. A haza szent szerelme megihleté az elméket és a sziveket. Mindnyájan felugráltak. És kipirult arczczal, a lelkesedés lángragyujtó hevével, kezeiket szintén esküre emelve zúgták: “Megadjuk! Megadjuk!” Kossuth szemeiben köny csillant meg, s a meghatottságtól reszkető hangon folytatá:

Uraim! a mit mondani akartam, az, hogy ne vegyék a kérést a miniszterium részéről olyannak, mintha maga iránt bizalmat kívánna szavaztatni. Nem! a hazának megmentését akarta megszavaztatni.

Meg akartam kérni önöket, uraim, hogy ha van valahol a hazában egy sajjó kebel, mely orvoslásra, – ha van egy kívánság, mely kielégítésre vár: szenvedjen még egy kissé a sajjó kebel s várjon még egy kissé a kívánság; – ne függeszszük fel ezektől azt, hogy megmentjük a hazát. (Zajosan kitörő helyeslés.)

Ezt akartam kérni, de önök fölállottak; s én - leborulok e nemzet nagysága előtt! Csak azt mondom: annyi energiát a kivitelben, mint a mennyi hazafiuságot tapasztaltam a megajánlásban, s Magyarországot a poklok kapui sem fogják megdönteni! (Szűnni nem akaró lelkesedés, helyeslés és éljenzés.)

Kossuth beszéde után a ház minden tagja újra felket s a ház minden oldaláról el hangoztak az “Elfogadjuk” és “Megszavazzuk” kiáltások. A ház elnöke erre kijelentette, hogy az országgyűlés egyhangúlag 200000 katonák szavaz meg és 42 milliónyi hitelre kölcsönt vesz)

Signori! secondo la mia opinione, il futuro della nazione non dipende soltanto dalla decisione che questo parlamento adotterà su mia proposta bensì, in gran parte, da come l'adotterà. Signori, questa è una delle ragioni per la quale volevo evitare di vedere una simile questione fosse ridotta a essere inserita tra quelle che vengono sottoposte al sovrano. Ora io credo questo: quando una nazione si vede minacciata da tutte le direzioni e tuttavia suppone, ritiene di sapere, di volere e di riuscire a salvare sé stessa, allora la questione della salvezza della patria non dovrà mai dipendere da nessuna questione.

Se oggi i ministri della nazione siamo noi, domani potranno essere altri, ma poco importa, perché il dovere di una nazione è salvare la patria con questo ministero o con altri, e per salvarla con questo ministero o con un altro la nazione, per poterlo fare, deve crearsi un esercito. Perciò, per evitare ogni spiegazione a vanvera, vengo direttamente alla richiesta ufficiale quando dico: chiedo al parlamento di approvare il reclutamento di 200.000 soldati e di provvedere a coprire i costi necessari.

Signori! ciò che intendevo dirvi è di non interpretare questa richiesta da parte del ministero come fosse la richiesta di un voto di fiducia per sé stesso. No! il ministero intende farvi votare per salvare la patria.

Volevo pregarvi, Signori, di considerare che, se da qualche parte in questa patria ci fosse qualche petto nostalgico, bisognoso di essere medicato, o qualche richiesta che attende soddisfazione, ebbene soffra ancora questo petto per un altro po' di tempo, e la richiesta attenda ancora: non sia mai che ne debba dipendere la salvezza della patria.

Volevo chiedervi questo ma Voi vi siete levati in piedi e, quanto a me – mi prostro davanti alla grandezza della nazione! Aggiungo soltanto: se nell'attuazione sarà riposta tanta energia quanto patriottismo ho sperimentato durante la presentazione della proposta, allora nemmeno le forze del male faranno potranno far crollare l'Ungheria!

11 luglio 1848